

TÜRKİYE UZUN BİR GEZİ YOLCULUĞUNA ÇIKTI

A. İrfan Türkkolu

Metalurji Mühendisi

GEZİ olayları başladığında geçen sayımızı basmıştık. Ama hemen bir ek çıkarttık ve o ekte ki son sayfa yazısı; "Türkiye uzun bir GEZİ yolculuğuna çıkıyor" idi.

Çünkü GEZİ ile başlayan süreç gelip geçici bir öfke patlaması değil, toplumsal bir nitelik dönüşümünün başlangıcı idi. Kitleler çağdaş, demokrat ve özgür bir yaşam tarzı taleplerini barışçıl bir biçimde ortaya koydular. Baskıya, dayatmalara, yatak odasına dek giren otoriteye isyan ettiler.

Neden Gezi?

Türkiye'nin son on yılı toplumun ve devletin AKP eliyle yeniden dizayn edilmeye çalışıldığı bir süreci yaşadı. Temel iki argümanı vahşi kapitalizm ve islami yaşam tarzı olan iktidar; tamamını parti organı haline getirdiği yürütme eliyle; ordu, yargı, üniversiteler ve tüm devlet kurumlarını ele geçirirken, ülkenin yer üstü ve yer altı tüm kaynaklarını yabancıların talanına açtı. Ağır sanayi üretimi nerdeyse bitti, iletişimden ulaşım, limanlardan, kazdağlarına dek ülkenin her türlü zenginliği yağmalandı.

"İleri demokrasi" yalanı altında parasız eğitim isteyen öğrenci hapse atıldı, hakkını arayan tekel işçisi dövülüp işten atıldı, her muhalif sese bir "kanıt" uydurularak içeri tıkıldı. Deniz Feneri yolsuzluğu unutturulurken, muhalif belediyelere sözde yolsuzluk operasyonları yapıldı. Ülke büyük bir hapishaneye çevrildi.

Toplumun tüm değer yargıları çökertildi. rüşvet, rant ve yandaşlık olağanlaştı. Taciz, tecavüz aklandı, özgür kadın imajı yok edilmek istendi. Çocuk ıslah evindeki tecavüzleri haber yapan gazeteci "devletin mahremiyetini deşifre etmek"ten tutuklandı.

Medya öylesine zapt-ı rapt altına alındı ki 5-6 gazete defalarca aynı gün aynı manşetle çıkar hale geldi. Muhalifler susturuldu, iktidarın yolsuzlukları muhalefet

yapıyormuşçasına servis edildi. Medya kontrolünün zirvesini Gezi olaylarında penguen belgeseli ile gördük. En küçük muhalefet en sert biçimde bastırıldı. Futbol taraftarları bile polis teröründen, biber gazından nasibini aldı.

Gezi'de ne oldu?

Tüm bu baskı terör üzerine, kaç çocuk yapacağından, kaç kadeh içeceğine, giyimine dek yaşam tarzına müdahalenin yarattığı öfke patladı.

Son on yılın haksızlıklarının, sineye çekilmiş mağduriyetlerin, aşığılanmanın patlamasıydı bu.

Bir anda korku yer değiştirdi. Cin şişeden çıktı.

İnsanlar kendi yalnızlıklarından kurtuldular. Aslında yalnız olmadıklarını gördüler. Sadece insan olmanın birbirine güler yüzle selam vermeye, yardımlaşmaya, paylaşmaya yeterli olduğunu gördüler. Yaşam tarzlarına sahip çıkarken tek başlarına olmadıklarını, milyonlarla aynı ortak noktalarda buluştuklarını gördüler.

Ve zaten kendilerinin olan, en doğal hakları olan barışçıl gösteri hakkını renk, etnik köken, ırk, dil, din, cinsiyet gözetmeksizin hep birlikte omuz omuza kullandılar. Polis terörüne rağmen kullanmaya devam ediyorlar.

GEZİ bir aidiyet duygusundan önce "birey" olmak gerekliliğini, özgür bireyler olarak birlikte olmanın doğru demokratik yöntem olduğunu, farklılıklarımızı yaşatarak ve kabullenerek ortak noktalarımız doğrultusunda birlik olabileceğimizi gösterdi.

GEZİ demokrasinin sadece sandık olmadığını, toplumsal yaşamı ilgilendiren her konuda tüm toplum kesimlerinin hassasiyetlerinin dikkate alınması gerektiğini de gösterdi. Öylesine kitlesel, öylesine naif idi ki Cumhurbaşkanına bile "demokrasi sadece seçim değildir. Mesaj alınmıştır" dedirten bir meşrulukta idi.

"İleri demokrasi" yalanı altında parasız eğitim isteyen öğrenci hapse atıldı, hakkını arayan tekel işçisi dövülüp işten atıldı, her muhalif sese bir "kanıt" uydurularak içeri tıkıldı...

Sadece meşru değil kararlı idi Gezi ruhu. Can kayıplarına rağmen polis şiddetinden yılmadı.

Baskıya, zulme, tek tip yaşam tarzı dayatmalarına karşı bir isyandı Gezi. Ne iktidar, ne iş ne aş, ne sendikal hak. Hiç biri değil. Özgürlük ve demokrasi çığıydı Gezi. İrk, dil, din, cinsiyet, kültür farkı gözetmeksizin yaşamın tüm renklerinin birlikte, bir arada kardeşçe yaşabildiğini gösterdi. Dayanışmanın, paylaşmanın, hoşgörünün, sevgi ve saygının yani Anadolu'da yıllardır var olan "insan" a ait olan tüm güzelliklerin ölmediğini gösterdi.

Bu yüzden kitleseldir. Bu yüzden faşizme karşıdır. Bu yüzden anti-faşist, insandan yana, insanlıktan yana olan herkes bir araya gelmiş "faşizme karşı omuz omuza" diye bağirmiştir.

Parti liderleri birbirlerini "faşistlikle, bölücülükle" suçlarken, T.C. bayraklı genç ile BDP bayraklı genç el ele polisten kaçıyor, yaşlı bir "Gezi"ci de Polise karşı bozkurt işareti yapıyordu. GEZİ mevcut siyasi bölünmelerin ne kadar yapay olduğunu, anti-faşist, anti-emperyalist temelde tüm ezilenlerin birleşebileceğini somut olarak gösterdi.

Gezi ne öğretti?

Toplumsal meşruiyeti olan bir hareketin ne denli güçlü olduğunu, olabileceğini gösterdi.

Gerçek katılımcı demokrasi talebinin ne denli somut olduğunu en kitlesel ve barışçı biçimde ortaya koydu. Teröre zeka ve espri ile yanıt verdi. Polisle mücadeleyi adeta eğlenceye çevirdi. Toma, biber gazı, barikatlar bir yaşam biçimine dönüştü. Orantısız zeka ve psikolojik üstünlük Gezi'deydi.

Kitleler kendilerine dayatılan siyasi ayrılıkların, bölünmüşlüğün ne denli yapay ve gerçek dışı olduğunu gösterdi. Müslüman, ateist, alevi, sünni, kürt, türk...

tüm farklılıkların ortak bir amaçta; faşizme karşı birleşebileceğini gösterdi.

Net ve yalın biçimde demokrasi ve özgürlük talebi idi. Dünyanın neresinde olursa olsun; insana, insan haklarına yapılan saldırıya kendimize yapılmışcasına karşı çıkmamız gerektiğini gösterdi. Böylesi bir evrensel talep olduğu için tüm dünyada yankı buldu.

Tam da bu nedenle siyasi iktidar korktu. Belki de ilk defa korktu. Yalpalaması, biri yumuşatmaya çalışırken diğerinin sertleşmesi bu yüzdendi. Beş cana kıydılar. Onlarca gözükülen, hala hastahane yatan var. Cadı avı devam ediyor. Ama onlar da biliyorlar ki; artık oyun bitti.

Hiç bir şey eskisi gibi olmayacak. Bu ülkenin tarihi Gezi'den önce, Gezi'den sonra diye yazılacak. Gezi sonrası park forumları ve diğer sivil girişimler (Atatürk Orman Çiftliği, ODTÜ'den geçecek yol..) gösteriyor ki insanlar yaşamlarını doğrudan etkileyen her yaptırıma müdahil oluyorlar. "Benim yaşamımı etkileyecekse, bana sormadan yapamazsın" diyorlar. Voltaire'nin 1759 yılında yazdığı Candide'nin son cümlesi gibi; artık herkes önce kendi evinin önünü temizliyor.

Son günlerde emperyalizmin oyunları ile kan gölüne dönen orta doğuda tek bağımsız halk hareketidir Gezi. Bu anlamda Tahrir'e, Wall Street'e değil daha çok İspanya iç savaşına benzer. Temel talebi özgürlük ve demokrasidir. Her hangi bir siyasi oluşumun önderlik edemediği, kendiliğindenci ama bir o kadar da politik bir eylemdir. Faşizme karşı baş kaldırdı.

İnanıyoruz ki bu uzun yolculuğun sonunda Rodrigo'nun gitar konçertosunu bir aşk ve zafer serenadı olarak dinleyeceğiz.

***Rodrigo'nun Gitar Konçertosu'nun İspanya İç Savaşı'nda Franko'nun Faşist ordularına karşı direnen Cumhuriyetçiler'in mücadelesine, ve katledilen İspanyol halkına yakılan bir ağıttır.**

Kitleler kendilerine dayatılan siyasi ayrılıkların, bölünmüşlüğün ne denli yapay ve gerçek dışı olduğunu gösterdi.